

Arrest

nr. 337 711 van 15 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. AKYAZI
Reinpadstraat 15/BUS 2
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. AKYAZI verschijnt voor de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 5 november 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in Bobarian dorp, in de provincie Nangarhar. U leefde steeds in Surkhrood, Sabzabad.

Uw vader werkte als zelfstandig vrachtwagenchauffeur waarmee u hem hielp. Jullie moesten goederen leveren in het district Shirzad, Pethaw dorp, maar onderweg ging de vrachtwagen stuk. Toen jullie aan het wachten waren op hulp, kwamen de taliban en stelden jullie verschillende vragen waarna uzelf en uw vader jullie persoonlijke informatie gaven. Aangezien het te laat was bleven uzelf en uw vader overnachten in een

huis in de buurt. Diezelfde avond vond er een aanval plaats tegen de taliban waarvan vijf leden stierven. U keerde terug naar Jalalabad en drie dagen later kregen jullie een eerste dreigbrief van de taliban. Uzelf en uw vader zouden zich moeten presenteren bij de taliban. Na tien dagen volgde een tweede dreigbrief waarin stond geschreven dat uzelf en uw vader verantwoordelijk zijn voor de aanval op de taliban aangezien jullie zich niet kwamen presenteren. Drie dagen na deze tweede dreigbrief geraakte uw vader vermist waarna vijftien dagen later een derde dreigbrief volgde. Hierin stond geschreven dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw vader. Zeventien dagen na deze laatste brief verliet u Afghanistan. Omtrent uw vader heeft u tot op de dag van vandaag geen informatie.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u dezelfde problemen zoals uw vader.

U verliet Afghanistan in november 2018 en kwam aan in België op 7 oktober 2024 en diende één dag later een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: originele taskara, een foto van uzelf met vrachtwagen, drie originele dreigbrieven taliban, originele medische documenten België en een originele enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud legde u een medisch document uit België neer. Hierin staat dat u lijdt aan angststoornissen waarbij u hevige hoofdpijn kan hebben en trillingen over uw lichaam. Er werd benadrukt dat indien u nood zou hebben aan een pauze u dit zeker mocht aangeven (Zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, 3 februari 2025, p. 4). U gaf aan zich goed te voelen en klaar te zijn om het interview te houden (CGVS, p. 2, 4). Eveneens na de pauze bevestigde u dit opnieuw (CGVS, p. 14). Hierdoor kan besloten worden dat deze zaken geen invloed hebben gehad op het persoonlijk onderhoud en het volgens normale omstandigheden verliep. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst wist u uw identiteit niet ontegensprekelijk aan te tonen, dit terwijl het bewijs van identiteit een essentieel onderdeel vormt van elk soort procedure en dus ook van de asielprocedure. U legde uw originele taskara neer, maar hierop staat een dusdanig jong kind afgebeeld waardoor het onmogelijk is om te besluiten dat het om u zou gaan. U gevraagd naar een recenter identiteitsbewijs of paspoort gaf aan deze niet te hebben (CGVS, p. 4). Bovendien blijkt uit de toegevoegde informatie dat alle soorten documenten in Afghanistan vervalst kunnen worden, wat het geloof in de authenticiteit van Afghaanse documenten in het algemeen ondermijnt. Uit bovenstaande elementen blijkt dan ook dat u niet gewillig bent om uw identiteit aan te tonen, een houding die een negatieve invloed heeft op uw algemene oprechtheid.

Er kan geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde problemen met de taliban omwille van volgende redenen:

Ten eerste valt er een tegenstrijdigheid op omtrent de chronologie van uw relaas. Zo verklaarde u op het CGVS dat de vrachtwagen van uw vader stuk ging, waarna de taliban kwamen, jullie één nacht in de regio verbleven die diezelfde avond werd aangevallen en jullie de ochtend hierna vertrokken en de dreigbrieven ontvingen (CGVS, p. 12-13). Op de voorbereidende vragenlijst van het CGVS (ingevuld bij DVZ) verklaarde u echter dat na de ontmoeting van de taliban de vrachtwagen werd hersteld en jullie terug vertrokken, "niet veel later" vond de operatie plaats en werden talibanleden gedood (zie vragenlijst CGVS, 6 december 2024, vraag 3.5). Hieruit blijkt dat jullie na de reparatie van de vrachtwagen vertrokken waarna de inval plaatsvond. Het gegeven dat jullie na de ontmoeting met de taliban nog een nacht in de regio van de aanval verbleven ontbreekt. Hiermee geconfronteerd ontkent u uw eerdere verklaringen en zei dat de tolk alles verkeerd heeft vertaald (CGVS, p. 19). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Daarbovenop zei u eerder dat het interview bij DVZ goed was verlopen en had u enkel opmerkingen omtrent uw geboortedatum en het aantal personen die werden vermoord bij de inval. U bevestigde dat dit de opmerkingen waren (CGVS, p. 3) waardoor uw kritiek op de tolk geen verschuiving biedt voor deze tegenstrijdigheid.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het lot van uw vader. Zo verklaarde u eerst op het CGVS dat uw vader is verdwenen (CGVS, p. 8). Daarna wijzigde u uw verklaringen en zei u dat u niet weet of uw vader leeft of hij is gestorven (CGVS, p. 13), een opvallende wijziging. Des te meer bevreemdend is dat u bij DVZ op twee verschillende vragen verklaarde dat uw vader overleden was (Zie Verklaring DVZ, 6 december 2024, vraag 13 en 33). Hiermee geconfronteerd ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 25). Opnieuw kan het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Hierbij kan opnieuw verwezen worden (zie supra) naar uw verklaringen omtrent uw interview bij DVZ.

Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen met de taliban.

Naast tegenstrijdige verklaringen omtrent de huidige situatie van uw vader, kan u zeer weinig vertellen over zijn verdwijning. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de verdwijning kwam u niet verder dan te stellen dat hij verdween, jullie geen informatie verkregen en een brief ontvingen dat u dezelfde situatie zou meemaken als uw vader (CGVS, p. 22). Aangezien u zo weinig informatie kon geven over zijn verdwijning werd de vraag gesteld hoe u dan weet dat hij effectief verdwenen is waarop u zei dat het duidelijk staat geschreven in de derde brief (CGVS, p. 22). Uit de vertaling van de derde dreigbrief (zie groene map) blijkt echter dat er niets staat geschreven over de verdwijning van uw vader, enkel dat u hetzelfde lot zou ondergaan als hem. Waar en hoe uw vader juist werd meegenomen door de taliban is u eveneens onbekend (CGVS, p. 22). Eerder verklaarde u dat na het verkrijgen van de twee dreigbrieven uw vader en uzelf vermeden om naar de bazaar naar buiten te gaan (CGVS, p. 21-22). Hierdoor gevraagd hoe het dan kan dat uw vader werd meegenomen door de taliban zei u dat hij naar buiten ging om boodschappen te doen en deel te nemen aan sociale ceremonies zoals een huwelijk (CGVS, p. 22). Een zeer risicovolle actie na het verkrijgen van reeds twee dreigbrieven. U kon niet verklaren waarom uw vader deze risico's nam (CGVS, p. 22-23). Bovendien ondernam uzelf en uw familie weinig pogingen om meer informatie te krijgen omtrent uw vader. Tussen de vijftien dagen na de verdwijning van uw vader en het krijgen van de derde dreigbrief ondernam uw familie, buiten het contacteren van uw maternale oom, niets om uw vader terug te vinden (CGVS, p. 23) bevreemdend aangezien de overheid nog steeds aan de macht was. Hierna gevraagd om een overzicht te geven van alle stappen die werden ondernomen om informatie te krijgen omtrent uw vader vanaf de dag van zijn verdwijning tot op de dag van het persoonlijk onderhoud zei u simpelweg dat u en uw familie niets hebben gedaan (CGVS, p. 24), hetgeen weinig ernstig is te noemen. Dat u tijdens die zes jaar dat uw vader reeds is verdwenen geen nieuws hieromtrent heeft ontvangen is bevreemdend (CGVS, p. 8). U kan enerzijds weinig informatie geven over de verdwijning van uw vader en anderzijds ondernam uw familie geen stappen om hierover meer te weten komen hetgeen een negatieve impact heeft op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat de ongeloofwaardigheid van uw vrees benadrukt, is dat deze weinig actueel lijkt. Zo verliet u Afghanistan reeds in november 2018, maar verklaarde u dat er na uw vertrek uit Afghanistan niets meer gebeurde omtrent uw situatie (CGVS, p. 13). Hetgeen niet plausibel is aangezien uw familie nog steeds in Afghanistan leeft (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat uw broers nog jong zijn (een blote bewering die u niet aantoont), u ontvoerd zou worden indien u zou terugkeren, en uzelf en uw vader werden beschuldigd van deze problematiek, niet uw broers waardoor de taliban met hen geen problemen heeft (CGVS, p. 25), hetgeen weinig ernstig lijkt.

Verder overtuigen uw verklaringen omtrent de ontmoeting met de taliban die avond toen jullie vrachtwagen stilviel, niet. U verklaarde dat de taliban enkel in de avond naar buiten kwamen en vrij rondliep met een wapen (CGVS, p. 15). De reden hierachter kon u echter niet eenduidig verklaren. Eerst beweerde u dat ze enkel in de avond naar buiten komen omdat ze angst hadden voor een droneaanval (CGVS, p. 15). Opgemerkt dat een droneaanval ook in de avond kan plaatsvinden kon u dit niet weerleggen (CGVS, p. 15). U verklaarde hierna dan maar dat de taliban in de avond naar buiten kwamen om de overheid te vermijden (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom ze in de avond wel veilig zouden zijn van de overheid kon u dit opnieuw niet verklaren (CGVS, p. 15). Eveneens kon u niet verklaren waarom u er zeker van was dat het taliban-leden waren die jullie aanspraken. Omdat zij wapens droegen en gemaskerd waren wist uzelf en uw vader blijkbaar automatisch dat het taliban waren (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe het kwam dat de taliban zo konden rondlopen en of er geen overheid in de buurt was zei u dat de taliban nooit aan mensen vertellen dat ze lid zijn van de groepering (CGVS, p. 16) wat haaks staat op uw verklaring dat u en uw vader automatisch wisten dat het leden waren van de taliban aangezien zij gewapend en gemaskerd rondliepen, wat blijkbaar het nut van het openbaar verkondigen dat men tot de taliban behoort, overstijgt. Hiermee geconfronteerd stelde u simpelweg dat uw vader vertelde dat het taliban waren aangezien u nog jong was (CGVS, p. 16) wat geen verklaring is en op zijn beurt tegenstrijdig is met uw eerdere verklaring dat u automatisch wist dat het taliban waren. Bovendien wist u niet met hoeveel de taliban daar waren, u gaat ervanuit dat het tien à vijftien personen waren omdat ze een grote groep waren (CGVS, p. 16), een loutere veronderstelling. Wie van de taliban juist aanwezig waren bij de ontmoeting is u eveneens onbekend (CGVS, p. 16-17). Dat u zo een vage

en ontoereikende verklaringen aflegt omtrent de ontmoeting met de taliban komt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Tenslotte is er het gegeven dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen (CGVS, p. 10-11) wat getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara en medische documenten werden hierboven reeds besproken. Betreffende de drie originele dreigbrieven zijn het met de hand geschreven documenten die enkel een bewijswaarde hebben in een doorleefd en coherent relaas wat zoals hierboven aangetoond niet het geval is. U weet ook niet wie van de taliban de brief heeft geschreven (CGVS, p. 21-22), pas bij het tonen van de derde brief zei u plots dat de brief is gestempeld onder de naam [H.] (CGVS, p. 24) dit is dan ook zeer laattijdig en weinig ernstig te noemen. Tot slot kan er opnieuw worden verwezen naar de toegevoegde informatie omtrent de hoge corruptiegraad bij Afghaanse documenten. Omtrent uw foto, toont deze u louter afgebeeld met een vrachtwagen, maar is deze niet in staat om de door u verklaarde problemen aan te tonen. De enveloppe toont louter aan dat u post kreeg uit Pakistan. U kreeg deze documenten via uw maternale oom [N.H.], maar op de enveloppe staat echter de naam [A.R.] geschreven. U weet niet hoe dit komt (CGVS, p. 26) wat opnieuw de bewijswaarde van uw documenten ondergraaft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_

veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in

het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met

mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de

persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde samen met uw vader goederen leverde, twee jaar lang naar de madrassa ging en in uw vrije tijd naar buiten ging om te wandelen en cricket te spelen (CGVS, p. 6-7) waardoor u participeerde in het Afghaanse leven.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van slechts enkele maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Des te meer omdat u op uw reisweg steeds contact hield met de Afghaanse waarden en normen. Zo verbleef u bijna zes jaar lang in Turkije, een verblijf dat u niet kan aantonen (CGVS, p. 11), en waar u steeds verbleef bij Afghanen (CGVS, p. 10) waardoor kan worden aangenomen dat u door uw verblijf in Turkije niet vervreemd geraakte van de Afghaanse levensstijl.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 9), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België niet werkt, in het opvangcentrum leeft waar u cricket speelt met andere jongens die eveneens de Afghaanse nationaliteit bezitten (CGVS, p. 8) waardoor u eveneens in België voornamelijk in contact komt met de Afghaanse waarden en normen. Bovendien belijdt u nog steeds uw geloof. U gaat naar de moskee en neemt deel aan de ramadan (CGVS, p. 5)

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie over de Afghaanse context gehanteerd, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

In een enig middel werpt verzoeker op: *"Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29/07/1991, van art. 48/3, 48/4§2, 48/6§5 van de wet van 15/12/1980, van art. 10 van de Richtlijn 2013/32/EU, van art. 4,3e lid van de Richtlijn van 2011/95/EU, schending art. 3 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel".*

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing ten onrechte werd getroffen, dat het risico op vervolging niet grondig werd onderzocht en dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Hij wijst op artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en op zijn afgelegde verklaringen en aangebrachte documenten. Hij tracht bepaalde vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Verder verwijst hij naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en is hij van mening dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, waarbij hij ook wijst op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad leest in het middel geen uitleg over de wijze waarop artikel 10 van de richtlijn 2013/32 EU werd geschonden door de bestreden beslissing. Voorts werd artikel 4, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Hij voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepaling van de richtlijn inroepen.

Deze onderdelen van het enig middel zijn onontvankelijk.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van uitgebreide juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Die wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Verzoeker acht het geen objectieve motivering maar dit wordt niet nader uitgewerkt. Het feit dat verweerder een negatieve beslissing treft, houdt niet in dat ze niet steunt op objectieve motieven.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban.

Verzoeker assisteerde zijn vader die werkte als zelfstandig vrachtwagenchauffeur. Hij moest met zijn vader goederen leveren in het district Shirzad, Pethaw dorp, maar onderweg ging de vrachtwagen stuk. 's Avonds, toen zij aan het wachten waren op hulp, kwamen de taliban en stelden zij hen verschillende vragen waarna verzoeker en zijn vader hun persoonlijke informatie gaven. Hierna gingen de taliban weer weg. Aangezien het te laat was bleven verzoeker en zijn vader overnachten in een huis in de buurt.

Diezelfde avond vond er een aanval plaats tegen de taliban waarbij vijf talibs stierven. Nadat de vrachtwagen was hersteld, keerden verzoeker en zijn vader terug naar Jalalabad.

Drie dagen later kregen zij een eerste dreigbrief van de taliban waarin stond dat verzoeker en zijn vader zich bij hen moesten aanmelden. Na tien dagen volgde een tweede dreigbrief waarin stond geschreven dat verzoeker en zijn vader verantwoordelijk zijn voor de aanval op de taliban aangezien zij zich niet kwamen aanmelden. Drie dagen na deze tweede dreigbrief geraakte verzoekers vader vermist waarna vijftien dagen later een derde dreigbrief volgde. Hierin stond geschreven dat verzoeker hetzelfde lot zou ondergaan als zijn vader. Zeventien dagen later verliet verzoeker Afghanistan. Tot op de dag van vandaag heeft verzoeker geen informatie over zijn vader.

De Raad komt na grondige analyse van de beschikbare landeninformatie, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG), tot de vaststelling dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Verzoeker heeft algemeen genomen een andersluidend oordeel over zijn eigen situatie en spreekt enkele de gevolgtrekkingen van het CG tegen. Hij doet hiermee echter geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven en vaststellingen van het CG, die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 6 december 2024 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 3 februari 2025, en die gecombineerd volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad bekijkt de kritiek die verzoeker tegen deze motieven uit.

A. Er zijn onvoldoende concrete elementen voorhanden waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

Bij aanvang van het gehoor bij het CG legde verzoeker een medisch document uit België neer. Hierin staat dat hij lijdt aan angststoornissen waarbij hij hevige hoofdpijn kan hebben en trillingen over zijn lichaam. Er werd benadrukt dat indien hij nood zou hebben aan een pauze hij dit zeker mocht melden. Verzoeker gaf aan zich goed te voelen en klaar te zijn om het interview af te leggen. Eveneens na de pauze bevestigde hij dit opnieuw. Hierdoor kan worden besloten dat deze zaken geen invloed hebben gehad op het persoonlijk onderhoud en het volgens normale omstandigheden verliep.

B. Verzoeker kon zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantonen. Hij legde zijn originele taskara neer, maar hierop staat een dusdanig jong kind afgebeeld waardoor het onmogelijk is om te besluiten dat het om verzoeker zou gaan. Gevraagd naar een recenter identiteitsbewijs of paspoort, gaf hij aan deze niet te hebben. Bovendien blijkt uit de toegevoegde informatie dat alle soorten documenten in Afghanistan vervalst kunnen worden, wat het geloof in de authenticiteit van Afgaanse documenten in het algemeen ondermijnt.

Uit bovenstaande elementen blijkt bijgevolg dat verzoeker niet gewillig is om zijn identiteit aan te tonen, een houding die een negatieve invloed heeft op zijn algemene oprechtheid.

C. Er kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde problemen met de taliban om volgende redenen:

1. Ten eerste valt er een tegenstrijdigheid op in de chronologie van zijn relaas. Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij het CG dat de vrachtwagen van verzoekers vader stuk ging, waarna de taliban kwamen, zij één nacht in de regio verbleven die diezelfde avond werd aangevallen en zij de ochtend hierna vertrokken en de dreigbrieven ontvingen. Op de voorbereidende vragenlijst van het CG verklaarde verzoeker echter dat na de ontmoeting met de taliban de vrachtwagen werd hersteld en zij weer vertrokken, *“niet veel later”* vond de operatie plaats en werden talibanleden gedood. Hieruit blijkt dat zij na de reparatie van de vrachtwagen vertrokken waarna de inval plaatsvond. Het gegeven dat zij na de ontmoeting met de taliban nog een nacht in de regio van de aanval verbleven ontbreekt.

2. Ten tweede legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het lot van zijn vader. Zo verklaarde hij eerst op het CG dat zijn vader is verdwenen. Daarna wijzigde hij zijn verklaringen en zei hij dat hij niet weet of zijn vader leeft of is gestorven, een opvallende wijziging. Des te meer bevreemdend is dat verzoeker bij de DVZ op twee verschillende vragen verklaarde dat zijn vader overleden was.

3. Verzoeker kan enerzijds weinig informatie geven over de verdwijning van zijn vader en anderzijds ondernam zijn familie geen stappen om hierover meer te weten komen, wat een negatieve impact heeft op de geloofwaardigheid van zijn relaas.

- Verzoeker kan zeer weinig vertellen over de verdwijning van zijn vader. Gevraagd om alles te vertellen wat hij weet over de verdwijning, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hij verdween, zij geen informatie verkregen en een brief ontvingen dat hij dezelfde situatie zou meemaken als zijn vader. Aangezien verzoeker zo weinig informatie kon geven over zijn verdwijning werd de vraag gesteld hoe hij dan weet dat zijn vader effectief is verdwenen, waarop verzoeker zei dat het duidelijk staat geschreven in de derde brief. Uit de vertaling van de derde dreigbrief blijkt echter dat er niets staat geschreven over de verdwijning van verzoekers vader, enkel dat verzoeker hetzelfde lot zou ondergaan als hem. Waar en hoe zijn vader juist werd meegenomen door de taliban is hem eveneens onbekend. Eerder verklaarde verzoeker dat na het verkrijgen van de twee dreigbrieven zijn vader en hijzelf vermeden om naar de bazaar naar buiten te gaan. Hierdoor gevraagd hoe het dan kan dat zijn vader werd meegenomen door de taliban, zei verzoeker dat hij naar buiten ging om boodschappen te doen en deel te nemen aan sociale ceremonies zoals een huwelijk. Dit laatste is een zeer risicovolle actie na het verkrijgen van reeds twee dreigbrieven. Verzoeker kon niet verklaren waarom zijn vader deze risico's nam.

- Tussen de vijftien dagen na de verdwijning van zijn vader en het ontvangen van de derde dreigbrief ondernam verzoekers familie, behalve het contacteren van zijn maternale oom, niets om zijn vader terug te vinden. Dit is bevreemdend aangezien de overheid nog steeds aan de macht was. Hierna gevraagd om een overzicht te geven van alle stappen die werden ondernomen om informatie te krijgen over zijn vader vanaf de dag van zijn verdwijning tot op de dag van het gehoor bij het CG zei verzoeker simpelweg dat hij en zijn familie niets hebben gedaan, hetgeen weinig ernstig is te noemen. Dat verzoeker tijdens die zes jaar dat zijn vader reeds is verdwenen geen nieuws hieromtrent heeft ontvangen is bevreemdend.

4. Wat de ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees benadrukt, is dat deze weinig actueel lijkt. Zo verliet hij Afghanistan reeds in november 2018 en verklaarde hij dat er na zijn vertrek uit Afghanistan niets meer gebeurde, wat niet plausibel is aangezien zijn familie nog steeds in Afghanistan leeft.

D. Tot slot is er het gegeven dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, wat getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

E. DOCUMENTEN

Het CG maakt de volgende beoordeling:

“De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara en medische documenten werden hierboven reeds besproken. Betreffende de drie originele dreigbrieven zijn het met de hand geschreven documenten die enkel een bewijswaarde hebben in een doorleefd en coherent relaas wat zoals hierboven aangetoond niet het geval is. U weet ook niet wie van de taliban de brief heeft geschreven (CGVS, p. 21-22), pas bij het tonen van de derde brief zei u plots dat de brief is gestempeld onder de naam

[H.] (CGVS, p. 24) dit is dan ook zeer laattijdig en weinig ernstig te noemen. Tot slot kan er opnieuw worden verwezen naar de toegevoegde informatie omtrent de hoge corruptiegraad bij Afghaanse documenten. Omtrent uw foto, toont deze u louter afgebeeld met een vrachtwagen, maar is deze niet in staat om de door u verklaarde problemen aan te tonen. De enveloppe toont louter aan dat u post kreeg uit Pakistan. U kreeg deze documenten via uw maternale oom [N.H.], maar op de enveloppe staat echter de naam [A.R.] geschreven. U weet niet hoe dit komt (CGVS, p. 26) wat opnieuw de bewijswaarde van uw documenten ondergraaft.”

Verzoeker brengt niets in tegen de motieven A en B waardoor ze overeind blijven.

Voort wat betreft vaststelling C.1 betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

“Tijdens het kort interview bij DVZ zou verzoeker verklaard hebben dat nadat hun vrachtwagen werd hersteld, zij zijn vertrokken. De inval op Talibanleden zou hierna hebben plaatsgevonden. Tijdens het interview op CGVS zou verzoeker verklaard hebben dat ze overnacht hebben in iemands woning en in de ochtend zijn vertrokken, dus nadat de inval op talibanleden plaatsvond. Verzoeker heeft zowel tijdens het verhoor bij DVZ als op CGVS verklaard dat ze na de inval in de ochtend waren vertrokken. Het gaat hier om een verkeerde vertaling door de tolk tijdens het interview op DVZ.”

Vaststelling C.1 vindt steun in de vragenlijst CG, rubriek 5 die zich bevindt in het administratief dossier. Op deze vragenlijst prijkt de handtekening van verzoeker. De lijst werd ingevuld met behulp van een tolk Pashtou en daarna voorgelezen in deze taal.

In het gehoorverslag van het CG, kan worden gelezen (pp. 3-4):

*“(…) Er is gewoon een probleem met mijn bijlage 26, op mijn bijlage 26 staat vermeld 00 bij geboortedatum. En ik zou graag hebben dat het wordt aangepast. Voor dat moet u langsgaan bij DVZ als u dat wilt aanpassen.
(…)
U heeft een tijdje geleden al een interview gehad bij DVZ. Hoe verliep uw gehoor daar?
Mijn interview ging goed.
Heeft u opmerkingen over uw interview bij DVZ?
Zal ik het voorlezen?
Nee, heeft u opmerkingen of commentaar op uw eerste interview bij DVZ?
Tolk: ik kan niet volgen, ik ga het opnieuw vragen
Verzoeker: het gaat over de inval, tijdens de inval werden 5 taliban leden vermoord, 7 personen waren van een familie en ze werden tijdens die inval vermoord en nog 2 dorpingen gingen ook dood. Tijdens het eerste interview hebben jullie geschreven dat er enkel 5 taliban leden zijn omgebracht tijdens die inval.
Nog opmerking of commentaar op uw eerste interview bij DVZ?
Nee, ik wilde over twee thema's spreken. Nee over deze zaak en mijn bijlage 26.
Heeft u er, weliswaar kort, alle essentiële elementen, redenen weergegeven waarom u een verzoek om internationale bescherming indient?
Ja ik heb alles kort verteld.”*

Hieruit blijkt dus niet dat verzoeker bij de aanvang van zijn interview bij het CG heeft aangekaart dat de tolk bij de DVZ zijn verklaringen over de context van zijn ontmoeting met de taliban verkeerd heeft vertaald. Het CG heeft verzoeker blijkens het gehoorverslag (p. 19) ook geconfronteerd met zijn uiteenlopende verklaringen hierover: *“De vrachtwagen ging kapot rond 15u in de namiddag. Daarna was een beetje donker toen ze naar ons kwamen, was in de avond, en rond 21u in de avond zagen wij de vliegtuigen en de volgende ochtend gingen wij terug naar Nangarhar. Want hoe u bij DVZ zei, werd eerst de vrachtwagen gemaakt en vertrokken jullie en vond daarna de inval plaats? Hoe komt dat? Ik heb het niet op die manier verklaard, ik zei letterlijk dat ik na de inval, in de ochtend was vertrokken. De tolk heeft toen alles verkeerd vertaald.”*

Gelet op al het voormelde kan de Raad de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten waar deze stelt dat verzoeker *“eerder [zei] dat het interview bij DVZ goed was verlopen en had u enkel opmerkingen omtrent uw geboortedatum en het aantal personen die werden vermoord bij de inval. U bevestigde dat dit de opmerkingen waren (CGVS, p. 3) waardoor uw kritiek op de tolk geen verschuiving biedt voor deze tegenstrijdigheid”*. Door opnieuw zijn kritiek op de tolk van de DVZ te herhalen kan verzoeker de betrokken vaststelling bezwaarlijk onderuit halen. De ontmoeting met de taliban is een kernpunt van zijn asielrelaas zodat tegenstrijdigheden over het tijdstip ervan verzoekers geloofwaardigheid aantasten.

Vaststelling C1 blijft bijgevolg overeind.

Voor wat betreft vaststelling C2, betoogt verzoeker als volgt:

“Verder zou verzoeker verteld hebben tijdens het verhoor bij DVZ dat zijn vader is overleden terwijl hij tijdens het interview bij CGVS zou verteld hebben dat zijn vader enkel vermist is. Verzoeker heeft nooit verklaard dat zijn vader overleden is, wel dat hij vermist is en dat ze nooit informatie over hem hebben gekregen. Ze weten niet of hij leeft of niet.”

De vaststelling van het CG dat verzoeker *“op twee verschillende vragen verklaarde dat uw vader overleden was (Zie Verklaring DVZ, 6 december 2024, vraag 13 en 33)”*, vindt steun in de betrokken genummerde vragen van de vragenlijst. Bij vraag 13 kan gelezen worden, na het invullen van de naam, voornaam, geboorteplaats en nationaliteit van verzoekers vader, onder de hoofding *“verblijfplaats (land, dorp, stad+wijk) + datum van overlijden”*: *“Overleden in 08/1397(gedood door de taliban)”*. Op vraag 33 die peilt naar verzoekers reisweg naar België kan onder de hoofding *“doel van verblijf en motieven van vertrek”* worden gelezen: *“Ik ben gevlucht voor de Taliban nadat ze mijn vader gedood hebben”*.

Bij het CG verklaarde verzoeker blijkens zijn gehoorverslag (p. 8) het volgende op de vraag *“Waar verblijven uw ouders”*: *“Mijn vader is vermist, hij is door de taliban ontvoerd”*. Verderop in het interview komt verzoeker met de volgende verklaring op de vraag wat hij zou vrezen bij terugkeer naar Afghanistan (p. 13): *“Mijn vader is vermist geraakt, ik weet niet of hij leeft of omgebracht is, als ik naar Afghanistan zou gaan, zou ik in dezelfde situatie belanden.”* Het CG vraagt verzoeker verderop in het interview (p. 25) om zijn uiteenlopende verklaringen over zijn vader te verhelderen: *“Bij DVZ verklaarde u dat uw vader was overleden, nu weet u niet of hij nog leeft of vermist is, hoe komt dat?”*, waarop verzoeker antwoordt: *“Ik heb zoiets nooit verklaard, ik zei dat hij vermist is en dat wij geen informatie over hem of zijn lichaam hebben gekregen.”* Verzoeker heeft zulks echter niet verklaard bij de DVZ. Tot tweemaal toe werd er aldaar genoteerd dat verzoekers vader gestorven is en dat de taliban hem gedood hebben. Hij heeft bij het CG bij de aanvang van het interview nergens gesteld dat de bij de DVZ genoteerde verklaringen over de dood van zijn vader niet overeenstemmen met wat hij daadwerkelijk verklaard heeft. Door opnieuw te herhalen dat hij niet weet of zijn vader leeft en te ontkennen dat hij heeft verklaard dat deze overleden is, kan verzoeker de door het CG vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen niet onderuit halen. Opnieuw betreft het een kernpunt van zijn asielrelaas (het lot van zijn vader na een gesprek met de taliban), zodat tegenstrijdigheden op dit vlak de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten.

Vaststelling C2 blijft derhalve overeind.

Vaststelling C3 ten slotte kan bezwaarlijk aan het wankelen worden gebracht door verzoekers overtuiging dat er *“ten onrechte”* geen geloof wordt gehecht aan zijn relaas.

Vaststelling C4 bekritiseert verzoeker niet waardoor ze overeind blijft.

Dit heeft als gevolg dat motief C overeind blijft.

Motief D wordt evenmin bekritiseerd, waardoor het overeind blijft.

Voor wat betreft motief E, betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

“Verzoeker brengt documenten bij om zijn verhaal te staven.

Verwerende partij stelt de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten in vraag en verwijst naar het feit dat een hoge graad van corruptie bestaat in Afghanistan en dat heel wat documenten kunnen worden vervalst.

Verwerende partij stelt aldus de bewijswaarde van deze documenten in vraag en stelt dat ze niet zouden volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Gezien verzoeker samen met zijn vader werd gezien in het Pethaw-dorp vòòr de inval op enkele talibanleden en gelet op de dreigbrieven en de verdwijning van zijn vader loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade op zijn persoon of leven bij terugkeer naar Afghanistan.”

Verweerder stelt niet alleen de bewijswaarde van de documenten in vraag, hij beoordeelt ze ook inhoudelijk in hun context. Voor wat betreft de dreigbrieven kan in de bestreden beslissing (overwegingen in het licht van vaststelling C3) duidelijk worden gelezen:

“Naast tegenstrijdige verklaringen omtrent de huidige situatie van uw vader, kan u zeer weinig vertellen over zijn verdwijning. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de verdwijning kwam u niet verder dan te stellen dat hij verdween, jullie geen informatie verkregen en een brief ontvingen dat u dezelfde situatie zou meemaken als uw vader (CGVS, p. 22). Aangezien u zo weinig informatie kon geven over zijn verdwijning werd de vraag gesteld hoe u dan weet dat hij effectief verdwenen is waarop u zei dat het duidelijk staat geschreven in de derde brief (CGVS, p. 22). Uit de vertaling van de derde dreigbrief (zie groene map) blijkt echter dat er niets staat geschreven over de verdwijning van uw vader, enkel dat u hetzelfde lot zou ondergaan als hem. Waar en hoe uw vader juist werd meegenomen door de taliban is u eveneens onbekend

(CGVS, p. 22). Eerder verklaarde u dat na het verkrijgen van de twee dreigbrieven uw vader en uzelf vermeden om naar de bazaar naar buiten te gaan (CGVS, p. 21-22). Hierdoor gevraagd hoe het dan kan dat uw vader werd meegenomen door de taliban zei u dat hij naar buiten ging om boodschappen te doen en deel te nemen aan sociale ceremonies zoals een huwelijk (CGVS, p. 22). Een zeer risicovolle actie na het verkrijgen van reeds twee dreigbrieven. U kon niet verklaren waarom uw vader deze risico's nam (CGVS, p. 22-23). Bovendien ondernam uzelf en uw familie weinig pogingen om meer informatie te krijgen omtrent uw vader. Tussen de vijftien dagen na de verdwijning van uw vader en het krijgen van de derde dreigbrief ondernam uw familie, buiten het contacteren van uw maternale oom, niets om uw vader terug te vinden (CGVS, p. 23) bevreemdend aangezien de overheid nog steeds aan de macht was. Hierna gevraagd om een overzicht te geven van alle stappen die werden ondernomen om informatie te krijgen omtrent uw vader vanaf de dag van zijn verdwijning tot op de dag van het persoonlijk onderhoud zei u simpelweg dat u en uw familie niets hebben gedaan (CGVS, p. 24), hetgeen weinig ernstig is te noemen. Dat u tijdens die zes jaar dat uw vader reeds is verdwenen geen nieuws hieromtrent heeft ontvangen is bevreemdend (CGVS, p. 8). U kan enerzijds weinig informatie geven over de verdwijning van uw vader en anderzijds ondernam uw familie geen stappen om hierover meer te weten komen hetgeen een negatieve impact heeft op de geloofwaardigheid van uw relaas."

Alsook: "U weet ook niet wie van de taliban de brief heeft geschreven (CGVS, p. 21-22), pas bij het tonen van de derde brief zei u plots dat de brief is gestempeld onder de naam [H.] (CGVS, p. 24) dit is dan ook zeer laattijdig en weinig ernstig te noemen."

Verzoeker brengt totaal niets in tegen de inhoudelijke beoordeling van de dreigbrieven. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt voorts dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker niet tot de conclusie komen dat ze voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers asielaanvraag geen vrees voor vervolging door de taliban met zich meebrengt. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een andere conclusie leiden.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde samen met uw vader goederen leverde, twee jaar lang naar de madrassa ging en in uw vrije tijd naar buiten ging om te wandelen en cricket te spelen (CGVS, p. 6-7) waardoor u participeerde in het Afghaanse leven.”

In de aanvullende nota van verweerder wordt bevestigd :

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift helemaal niets in tegen de bovenvermelde beoordeling van het CG. Evenmin brengt hij elementen aan inzake het hebben overschreden van religieuze, morele en/of sociale normen of inzake (gepercipieerde) verwestering.

Verzoeker heeft evenmin een aanvullende nota ingediend waarin dergelijke zaken aangehaald worden. Verzoeker was niet aanwezig op de terechtzitting zodat hij over deze kwesties ook niet bevraagd kon worden.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel zal worden beschouwd als verwesterd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of vervolgd. De Raad stipt hierbij ook aan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond (cf. punt 3.1.1.).

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene

overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in de aanvullende nota:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie”*. In de aanvullende nota wordt daaraan toegevoegd: *“WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 4% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.”*

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren, eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingen-wet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Verzoeker ziet het niet anders in zijn verzoekschrift, vermits hij deze overwegingen totaal ongemoeid laat en de advocaat er ter terechtzitting evenmin op ingaat.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken. Zo heeft hij bij het CG verklaard contact te hebben met zijn oom langs moederszijde, stiefmoeder, broers en zussen. Ze spreken elkaar ongeveer een keer per week, soms een keer per maand (gehoorverslag CG, p. 9). Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA “*Afghanistan Country*

Focus” van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. In Afghanistan is er echter heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker als volgt:

“Verwerende partij stelt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van art. 48/4, §2, c.

Nochtans blijkt uit de landeninformatie dat Nangarhar, de geboorteplaats van verzoeker ook een streek is waar de ISKP heel actief is en aanvallen uitvoert niet enkel op mensen van de Hazara-gemeenschap, maar ook op andere burgers.

Hoewel er sprake is van een daling voor de periode vanaf 1 juli 2022 tot september 2023 blijft ISKP toch aanvallen uitvoeren en dit in verschillende provincies waaronder ook de geboorteplaats van verzoeker.

Er zou ook sprake zijn van veel verdwijningen van mannen en jongens, executies, foltering en vasthoudingen in de provincies Kunar en Nangarhar.

Het gaat om de taliban die aanhangers van ISKP proberen uit te schakelen. Gezien de taliban ook verzoeker en zijn vader verdachten van de inval op talibanleden werden ze ook geïdendeerd. Zo is de vader van verzoeker verdwenen.

Niet enkel mensen uit de salafistische gemeenschap, maar ook andere burgers zoals in dit geval verzoeker en zijn vader kunnen verdacht worden door taliban.

Alle personen die verdacht worden van lidmaatschap met ISKP worden uitgeschakeld door de taliban.

Tussen augustus 2021 en april 2022 zouden meer dan 100 lichamen zijn gedumpt in het Darunta-kanaal in Nangarhar.

(https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) pagina 21, 37 en 38.

Er bestaat wel degelijk het risico voor verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst dat hij slachtoffer wordt van willekeurig geweld.

Verzoeker komt minstens in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals omschreven in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt niets aan dat de bovenvermelde beoordeling van de actuele veiligheidssituatie onderuit haalt. Integendeel bevestigt zijn betoog de hoger beschreven tendens van een daling van willekeurig geweld, wat niet wil zeggen dat er geen burgerslachtoffers vallen. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat verzoeker tevergeefs een link probeert te leggen tussen zichzelf en ISKP. De Raad ziet niet in hoe verzoeker door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een ISKP-aanhanger. Evenmin ziet de Raad in waarom hij specifiek moet vrezen voor een aanval door ISKP. Voor wat betreft de aanslagen van ISKP in het algemeen, kan in het door verzoeker aangehaalde EUAA Country Guidance-rapport van mei 2024 op p. 21 worden gelezen dat ISKP zich in de eerste plaats richtte op talibanstrijders, talibanfunctionarissen en religieuze leiders in zijn streven het talibanbewind te ondermijnen. De dodelijkste aanvallen die door ISKP worden toegeschreven of opgeëist, waren echter gericht tegen bepaalde etnisch-religieuze groepen, met name de sjiietische Hazara-gemeenschap. In de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 wezen conflictgegevens van zowel ACLED als de secretaris-generaal van de VN op een aanzienlijke afname van ISKP-activiteiten, een trend die werd bevestigd door andere bronnen die de ISKP-capaciteiten beschrijven als *“beperkt”* en *“aangetast”* (Country Focus 2023, 2.2.2., blz. 32-34). ACLED-gegevens wijzen ook op een daling van het aantal gebeurtenissen waarbij ISKP is betrokken in 2023

(49 gebeurtenissen in totaal) in vergelijking met 2022 (199 gebeurtenissen). De secretaris-generaal van de VN constateerde een algehele afname van aanvallen die zijn opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode 1 augustus - 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. In 2023 waren er geen sektarische aanslagen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanviel in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. UNAMA meldde 21 doden en 30 gewonden.

Op pp. 37 en 38 van het door verzoeker aangehaalde rapport kan worden gelezen dat de taliban operaties lanceerden om ISKP en ISKP aanhangers te beteugelen, ook in Nangarhar. Ook de salafistische gemeenschap werd in Nangarhar geviseerd door de taliban vanwege hun banden met de ISKP. In oktober 2023 meldde een bron dat de de facto-veiligheidstroepen in Nangarhar een veel verzoenender houding hadden aangenomen, waarbij salafistische madrassa's weer opengingen in een poging om te voorkomen dat salafisten geen andere optie meer hadden om zich te beschermen tegen steun aan ISKP.

In de recentere door verweerder aangehaalde EUAA Country Focus van november 2024 kan gelezen worden dat ISKP nog steeds het vermogen heeft om aanvallen uit te voeren, maar ACLED-gegevens suggereren dat het aantal aanslagen over de tijd is afgenomen sinds 2022.

De Country Focus analyseert de gebeurtenissen die zijn toegeschreven aan ISKP in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024:

- Binnen deze periode schreef ACLED 21 gebeurtenissen toe aan de ISKP.
- Van deze gebeurtenissen was de meerderheid gericht op burgers: 13 gebeurtenissen waren gericht op burgers ('civilians').
- De overige 8 gebeurtenissen waren gericht op de facto militaire of politiediensten.

Geografische Spreiding

De aanvallen van de ISKP zijn geconcentreerd, maar komen in meerdere provincies voor:

- De meeste gebeurtenissen (8) werden geregistreerd in de provincie Kabul.
- Dit werd gevolgd door de provincie Kunar (4 gebeurtenissen).
- Daarnaast werden er ook gebeurtenissen geregistreerd in de provincies Ghor, Kandahar, Nangarhar, Badakhshan, Baghlan en Balkh.

Er zijn dus zeker nog ISKP incidenten, maar minder dan vroeger en in de provincie Nangarhar is er nog sprake van ISKP-gebeurtenissen maar minder dan in andere provincies, wat niet betekent dat er helemaal geen burgerslachtoffers vallen in Nangarhar, maar de situatie aldaar leidt niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan of in strijd met de artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingen-wet. Verzoeker heeft duidelijk een andere overtuiging maar dit volstaat niet om de bestreden beslissing onderuit te halen.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------